

Beyaz Şehir

– ADEM EFİLOĞLU · 19 Nisan 2009

kumdan fırtınalar çarpışırken
düşlerimin ipeksi şehrinde
esecek ses veren güvercinler
yüreğimden uzak kıyılara
yürüyeceğim zamanın acımasızlığında
suçlu suçlu sokaklara

-içimde gururu kırılmış bir dem-

ben,
yarım sevdalar büyütmedim ateş tenimde
tutkuludur sevdayı dilimdeilmek ilmek ören her kelime
haşindir acıların iniltisinde suskunluklara
boğulan sevmelerim...
ki,
dirildim sen de görülmemiş aşka

sırnaşıyor yalnızlıklar kuytularıma
sokulurum türküler içinde yeşil akışına
lal olur sessizliğim de
düşer elimden kimsesizliğim
ayaklarıma...

gözlerimde uzayan korkularım ışıksız
öldürdüğüm cümleler aynada giz duruş
bağlanırken sorgularım düşlere
hisli bir kaval sensizlik
off...

dağlarda dermansız izlerim
ince bir sızıdır çiçeğin soluğunda
un ufak kayalara yakalanan bulut gözyaşları
mezarım yavaş yavaş kazılıyor
toprağıma...

içime serpiştirdiğim başaklar umudun tohumu
ama mevsim kurak gülüşü az yağmurların
birazdan gün solacak
çile hamalı yalnızlığıma

resmini çizdim çizeli dört duvara
içimde kanayan hasretin volkan
her hayale öldüm ben
kaderim bileli gurbeti

hep seni anlatıyor bu beyaz şehir
her kum tanesi gözyaşından bir parça
ruhumda infialler vuslat ne zaman
hele ki akşamları var başımda
zehir...zehir...

-yavru kuşlar besledim umudum kanatlarında uçan-

adem efloğlu